

Klimatická šarada velkého byznysu (Greta Thunbergová na Světovém ekonomickém fóru v Davosu, 2019)

Autor: Tony Cartalucci

Šestnáctileté děvče (psáno v září 2019 – pozn. DP) samozřejmě není hybnou silou „celosvětového hnutí“ požadujícího od světových vlád „klimatickou akci“.

Tou jsou velká západní korporátní média. A cokoliv, za čím stojí korporátní média, si rozhodně nezasluhuje označení „hnutí zdola“ (*grassroots*).

A byla to právě každodenní pozitivní publicita, která pro tuto dospívající dívku „její“ hnutí vytvořila.

Zmínit bychom jistě měli také „šoubyznysové“ kořeny její rodiny: Greta Thunbergová je dcerou operní pěvkyně **Maleny Ernmanové** a herce **Svante Thunberga**, a vnučkou dalšího herce **Olofa Thunberga**. Je tak dokonalou kandidátkou, obklopenou dokonalými kouči, aby mohla sehrát hlavní roli ve spektaklu korporátního PR.

Za rostoucí energií této „klimatické akce“ najdeme také plejádu korporátních nadací, nechvalně proslulých svou podporou svrhávání režimů po celém světě, ochranou a prosazováním dílčích zájmů finančních korporací a kooptací celé řady legitimních iniciativ od

lidských práv až po znepokojení naším kolektivním vlivem na životní prostředí.

Podobně jako se „válka s terorismem“ stala velkým švindlem, byť původně cílila na velice skutečné teroristy, cítíme tutéž faleš i z klimatického hnutí Greta Thunbergové „Pátky pro budoucnost“, přestože adresuje bohužel nanejvýš neiluzorní ničení životního prostředí kolem nás.

A stejně jako byly Spojené státy v průběhu „války s terorismem“ usvědčeny z vyzbrojování a financování právě těch teroristů, proti kterým měly bojovat, to vše jako záminka pro jinak neospravedlnitelné agresivní války, podporují i „Pátky pro budoucnost“ ti nejhorší ničitelé životního prostředí naší planety, aby tak pomohli protlačit jinak nemyslitelná a nepopulární opatření, z nichž mnohá Západ navíc snadno odloží nebo nasměruje jinam, zatímco rozvojové země budou nuceny se jimi striktně řídit.

„Klimatická akce“ vnucená rozvojovému světu má za cíl zbrzdit jeho pokrok a zajistit tak Západu odklad a odlehčení od jeho neodvratného hospodářského, politického a vojenského ústupu z globální scény a oslabení jeho schopnosti vydírat a vykořisťovat tyto státy, národy i jejich zdroje.

Co jsou „Pátky pro budoucnost“?

Sledovat stopu peněz není v případě této organizace nijak zvlášť složité. Ostatně na jeho stránkách v sekci „O nás“ najdete přehledně zpracovaný seznam webu, jež tvoří síť „hnutí“.

Každý z uvedených webů je označen logem School Strike 4 Climate (SS4C) a najdete na něm také odkazy na různé příznivce a mecenáše. Na kanadském webu se tak třeba objevuje stránka „Promo Toolkit“ s vypočtenými zdroji, poskytnutými korporátními nadacemi.

Jednou z nadací, která se zde vyskytuje až nápadně často, je **350.org**.

Ta vydala tzv. „Climate Resistance Handbook“ (Breviář klimatického partyzánství) s „předmluvou“ z pera samotné Greta.

Příručka se však nezabývá žádnými relevantními ekologickými otázkami ani aktivitami a místo toho znovu předkládá obnošené taktiky z dílny CIA, s jejichž pomocí Spojené státy vyvolávají takzvané „barevné revoluce“ po celém světě.

Brožura dokonce zmiňuje svržení srbského a ukrajinského režimu coby příklady hodné následování environmentálními aktivisty.

O Srbsku říká:

Skupina mladých Srbů se pokojně postavila mocnému a nelítostnému diktátorovi v

čele země. Od všech aktivních stoupenců hnutí se vyžadovalo, aby si osvojili symbol trojúhelníku s vrcholem dolů. Probíhaly semináře k objasnění konceptu a jejich plánem bylo podlomit nejslabší pilíře systému.

Tento přístup byl klíčovou ingrediencí úspěchu hnutí, jemuž se nakonec krutého srbského diktátora podařilo svrhnout.

Ve skutečnosti ale Spojené státy samy časem přiznaly, že tato taktika byla v podstatě zcela neefektivní a že to byly dolary z kapes amerických daňových poplatníků, které vláda nalila do podpory pučistů, díky nimž se nakonec zákulisními manévry srbskou vládu podařilo svrhnout.

Převrat pak neměl ani tak zastavit „brutálního diktátora“, jako spíše dostat Srbsko, jeho lid i zdroje do americké sféry vlivu v jejím vytrvalém rozšiřování na východ, k ruským hranicím.

Dokonce i polooficiální hlásná trouba *The New York Times* ve svém článku „Who Really Brought Down Milosevic?“ (Kdo doopravdy svrhnul Miloseviče?) přiznala:

S masivní americkou finanční podporou se Otporu postupně povedlo prolomit apatii a dovnitř zahleděné zoufalství 90. let, kdy se za nejrozhodnější akty těch nejlepších Srbů považovala hlavně emigrace nebo zdárné vyhnutí se vojenské službě. Díky veřejným pochodům i satirizaci moci, fyzické odvaze i obratnému duchu se z Otporu stalo masové podzemní hnutí, disciplinované jádro skryté revoluce, jež skutečně změnila Srbsko. Žádná další opoziční síla nebyla režimu takovým trnem v patě ani se tak zásadně nepodílela na jeho svržení.

Slavný list přispěchal také s dalšími podrobnostmi o rozsahu americké štědrosti:

Americká podpora Otporu i dalších 18 stran, jež nakonec odstavily Miloseviče od moci, zůstává citlivým tématem. Paul B. McCarthy, vysoce postavený představitel washingtonského National Endowment for Democracy (NED) je však připraven podělit se s veřejností o některé podrobnosti.

Článek pokračuje:

McCarthy podotýká, že „od srpna 1999 začaly dolary na účty lidí z Otporu proudit ve velkém“. Ze skoro 3 milionů dolarů, které jeho skupina nalila do Srbska od září 1998, byl podle něj „Otpor nepochybně tím největším příjemcem“. Peníze putovaly na konta zřízená v zahraničí.

Nejen že tak „srbská mládež“ dosáhla svého cíle jedině díky mohutnému a utajenému financování americkými penězi pochybného původu, ale nadšené podpory západními médii se jejich snahám dostávalo především proto, že se překrývaly s americkými zahraničněpolitickými zájmy.

Srbsko dnes není o nic „svobodnější“ ani „demokratičtější“, než bylo za Miloševičovy vlády. Jedinou skutečnou změnu tak hledejme ve vytrvalém úsilí přetáhnout zlomený národ do sféry vlivu Washingtonu a NATO a zpřetrhat jeho tradiční vazby na Rusko. **Srbská mládež se tak nevědomky podílela nikoliv na šíření „demokracie“, ale upevnění americké hegemonie.**

350.org si tak v mnoha ohledech zvolili dokonalý příklad k dokreslení skutečné podstaty „Pátků pro budoucnost“ – **cynické PR akce, financované a řízené západními zvláštními zájmy, jimž „mládež“ slouží jako naivní kamufláž skutečných záměrů.**

Namísto výslovného a otevřeného soustředění se na ty nejhorší znečišťovatele planety – tedy korporace jako Monsanto, Bayer, DuPont a Syngenta, které zkrápí potraviny i okolní prostředí koktejlem jedovatých chemikálií, nebo Exxon, BP či Shell za jejich nehynoucí snahy zachovat naši energetickou závislost na ropě či odborové svazy jako United Automobile Workers, jež ze všech sil **sabotují výrobce elektrovozidel jako Tesla** – stojí s nimi „Pátky pro budoucnost v jednotné frontě a **vznášejí nejasné požadavky, které naivním mladým lidem nabízejí iluzi, že dělají něco skutečně prospěšného.**

Ještě horší pak samozřejmě je velice reálná možnost, že zodpovědnost za prohřešky těchto korporací proti životnímu prostředí a lidskému zdraví bude **ve formě nových daní a nařízení** přenesena na bedra obyčejných lidí-daňových poplatníků.

Kdo financuje 350.org?

Jelikož 350.org vytvořilo příručku, jíž se „Pátky pro budoucnost“ řídí, zdá se nanejvýš příhodné podívat, kdo za tímto subjektem stojí a jaký program prosazuje.

Organizace uvádí mezi sponzory své činnosti asi dvě stovky různých soukromých i korporátních nadací.

Najdeme mezi nimi třeba nechvalně známou telekomunikační korporaci CREDO , která pomocí svého aktivismu kryje agresivní snahy o vybudování až fanaticky loajální zákaznické obce. Dalším sponzorem je na farmaceutické giganty napojený Burroughs Wellcome Fund.

KR Foundation přímo sponzoruje jak 350.org, tak další subjekty uvedené na seznamu jejích mecenášů, včetně New Venture Fund a European Climate Foundation.

Oak Foundation kromě 350.org lije peníze také dalším jejím sponzorům jako Climate Works Foundation a European Climate Foundation.

Tato nadace je vůbec nedílnou součástí takřka všech aspektů americké „měkké moci“ (*soft power*), tj. krom dalšího financování Západem podporovaných „barevných revolucí“ i tzv. skupin na ochranu lidských práv jako Amnesty International, jejichž úlohou je vyrábět případy porušování lidských práv, tak aby USA vždy měly po ruce záminku pro své výbojné války, v nichž jsou lidská práva pošlapávána ve velkém a pravidelně. Po boku Oak Foundation nemůže chybět **George Soros**, jeho Nadace pro otevřenou společnost ani NED americké vlády se svými pobočkami a filiálkami.

Na oficiálních stránkách „Pátků pro budoucnost“ je Amnesty International uvedena jako jedna ze skupin, která hnutí pomáhá v právních záležitostech. Na síť Otevřené společnosti napojená Tides Foundation se také objevuje na seznamu dárců 350.org.

„Odborové svazy“ s těsnými vazbami na NED, jako American Federation of Labor nebo Congress of Industrial Organizations (AFL-CIO), jsou také angažovány v hnutí „Pátky pro budoucnost“. A některé australské odbory se nijak netají tím, že sami organizují klimatické protesty.

Starší články z webu Democracy Now! jako „*Unholy Alliance? The AFL-CIO and the National Endowment for Democracy in Venezuela*“ (Nesvatá aliance? AFL-CIO a National Endowment for Democracy ve Venezuele) ukazují vazby mezi NED a AFL-CIO i jejich roli při prosazování americké zahraniční politiky. Odkazy dokumentující přímý sponzoring AFL-CIO a jeho činnosti po celém světě po zveřejnění článku ze stránek NED zmizely.

Mezi dárci 350.org nacházíme též **Sierra Club**, jehož pokladnice nejsou plněny jen z podezřelých „*offshore*“ účtů, ale také – a to doslova – petrochemickými giganty.

Magazín Time v článku z roku 2012 zmiňuje jeden z případů, kdy Sierra Club přijal peníze od ropné společnosti:

Naši reportéři zjistili, že v letech 2007-2010 Sierra Club přijal dary ve výši přesahující 25 milionů dolarů od lidí z ropných společností – zejména Aubrey McClendonové, výkonné ředitelky Chesapeake Energy, jedné z největších těžařských společností v Americe, která s oblibou využívá metodu hydraulického štěpení – v rámci své kampaně Beyond Coal (Co bude po uhlí).

Přestože podle *Time* Sierra Club „přestal“ tyto peníze přijímat, bylo to jedině proto, že informace o tom pronikly na veřejnost, ne z nějakého zásadového odporu vůči penězům ropných společností nebo prosazování jejich agendy.

Reportáž z roku 2012 také ukazuje, že iniciativy Sierra Clubu „proti těžbě uhlí“ byly spíše než starostí o životní prostředí motivovány zájmy těžařů břidlicového plynu.

„Pátky pro budoucnost“, hnutí v posledku financované i řízené právě těmito zájmovými

sdruženími a organizacemi, **nemá v úmyslu pomáhat životnímu prostředí**, ale spíše zájmovým skupinám, které jej pod pláštíkem „environmentalismu“ pomohly stvořit.

Dobré úmysly nestačí

Mladí lidé-řadoví příznivci těchto hnutí jistě mají ryzí srdce i dobré záměry, **hnutí samotné však výslovně cílí právě na mladé lidi, protože jim chybějí zkušenosti a dostatečná schopnost úsudku, aby porozuměli rozdílům „fungování“ moci z učebnic a ve skutečném světě peněz a partikulárních privátních zájmů.**

Greta Thunbergová i „její“ hnutí- **pokud by byli hrozbou pro zájmové skupiny kontrolující západní společnost** - by se rychle stali terčem cenzury, očerňování a útoků celého mediálního spektra. Jejich protesty by pak policie bezodkladně rozháněla slzným plynem, obušky a dalšími silovými prostředky. A každá jimi prosazovaná konkrétní „akce“, jež by mohla skutečně oslabit dominanci velkokapitálu, by byla okamžitě postavena mimo zákon.

Skutečnost, že lidé a zájmy zodpovědní za potlačování skutečné změny směřování Západu, tak nadšeně pomáhají Gretě Thunbergové a „Pátkům pro budoucnost“, by i průměrně bystrému pozorovateli měla říci vše potřebné o legitimitě i potenciálu těchto protestů - a ani by nemusel sáhodlouze studovat finanční vazby organizací, jež hnutí otevřeně sponzorují, propagují a dokonce i řídí.

Ty jsou však zcela nerozporovatelné a lze je bez přehánění nazvat rozhodujícím důkazem, jenž uzavírá případ „Pátků pro budoucnost“.

Životní prostředí pomoc skutečně potřebuje

Nemůže být sebemenším pochyb, že lidská civilizace má negativní dopad na životní prostředí.

Agrobyznys otravuje půdu i vody chemikáliemi. Ropné i další společnosti špiní ovzduší. Vojenskoprůmyslový komplex v klidu kontaminuje bojiště ochuzeným uranem, moderním ekvivalentem zasolování země. Plastové obaly, tak nepostradatelné pro „globalizovaný“ konzumerismus, se hromadí na pevnině i v mořích.

I když třeba nevěříte „oficiální“ verzi globálního oteplování, doprava spoléhající na ropné produkty má přímé a nepopiratelné negativní důsledky pro lidské zdraví, jež je třeba výrazně snížit, případně eliminovat úplně. Bohatství a moc konsolidované v rukou energetických koncernů je dalším zásadním společenským neduhem, kterému bychom se měli postavit čelem.

Kdyby Greta a její hnutí skutečně chtěli „zachránit Zemi“, scházeli by se před ústředími korporací zodpovědných za tyto prohřešky - a neprotestovali před kanceláři politiků v kapsách těchto korporací.

Až začnou „Pátky pro budoucnost“ vyzývat k bojkotům velkých obchodních řetězců i jejich na ropě závislých globálních zásobovatelů ve prospěch místních obchodníků a producentů; až začnou protestovat proti geneticky modifikovaným organismům i agrobyznysu a prosazovat místní, organicky pěstované zemědělské produkty a sami využívat a investovat do alternativní energie namísto volání, aby to vláda udělala za ně – pak snad konečně budou na téže cestě, jako spousta velice skutečných aktivistů, kteří dlouhá léta usilovně pracují na ochraně životního prostředí.

Snad si také uvědomí, že skutečné aktivisty ani po dlouhých letech jejich nesnadného lopocení vůbec neznají, jelikož kamery a studia, která přechoťně ukazují „Pátky pro budoucnost“ a jejich bezkrevný, kooptovaný „aktivismus“, skutečné aktivisty dlouhodobě a systematicky přehlížejí, cenzurují, očerňují a napadají.

Autentický aktivismus, jako např. podpora místní výroby a zemědělství, je dlouhodobě v hledáčku legislativy, která se jej snaží postavit mimo zákon, nebo přinejmenším výrazně zkomplikovat a tím fakticky znemožnit.

Přesně tak lze od sebe celkem snadno poznat opravdový aktivismus od toho kooptovaného nebo dokonce „uměle“ vytvořeného shora – podle toho, z jakého úhlu jej snímají kamery korporátních médií a zda je propagován kapitálem prostřednictvím jejich rádobý filantropických zástěrek.

Životní prostředí čelí bezprecedentní a naléhavé krizi, nejen následkem reálné devastace lidskou civilizací, ale také kvůli víře veřejnosti ve schopnost právě oné civilizace tento problém vyřešit.

A konečně: je-li situace ekosféry skutečně natolik vážná, může svět svěřit její osud do rukou dospívající dívky a hnutí, složeného údajně z dětí?

Děti zrekrutovali v první řadě proto, že jako poslední z možných cílových skupin ještě dokáží uvěřit ve falešné naděje jako Sierra Club, Amnesty International, The Tides Foundation, The Oak Foundation a mnoho dalších nástrojů západní korporátně-finanční moci, v očích zbytku světové veřejnosti dávno odhalených, zdiskreditovaných a právem opovrhovaných.

Osud Greta Thunbergové není příběhem aktivismu a inspirace, ale spíš zneužívání dětí, manipulace veřejností a zoufalé snahy vládnoucích skupin získat si zpět ztracené publikum – vlastně jakékoliv publikum – ochotné uvěřit a podílet se zamaskování jejich jinak viditelné a vypočítavé agendy.

Životní prostředí musíme zachránit, ale skrz loutky kapitálu z „Pátků pro budoucnost“ cesta nevede.

Úvaha Tony Cartalucciho *Greta Thunberg and Big-Biz' Climate Charade* vyšla na stránkách New Eastern Outlook 27. září 2019.